

Я повеи, ветрьо, я повеи
Към Ирин-Пирин планина,
Към високите тополи,
Към студени кладенци;
Там се й дружина събрала
Със Божил млада войвода.

Майката внезапно затаи дъх. Тъмните очи на момчето бяха
вперени изпитателно в нея. Орловият му поглед гореше.

- Не спиш ли бе, Тинко? Разбудих ли те?

Христо помлати глава. Бялото му лице се покри с ярка черве
нина.

- Аз не спях, а те слушах... Карай, мале, довърши за Божил
млада войвода... А после изпей „Засвирили са кавали в горната
долна махала“...

Ботъвица беше прочута с гласа си и с това, че знае над
триста песни.

Когато работеше, когато ставаше, когато лягаше, песента не
слизаше от усмихнатата й уста. Първенецът й слушаше прехласнат
чудните ритми, които скачаха в кръвта му, разиграваха ръцете и
краката му, от устата му избликваха думите и напевите, които
той запомняше само от едно чуване.

Разболял се Стоян добър юнак
На планина на Агликовица...

Ако Христо обичаше закачките, игрите и борбите, то още по-
вече обичаше книгите, песните и приказките. Само те можеха да
смирят необузданата му буйност.

Гимийка плава по море
Из Бяло море по Черно
По тиха бяла Дунава...

До късно Ботъвица навива вретеното над главите на малките.
Оттатък спеше даскал Ботю с двете по-големи момчета... Ала сега